

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniæ, 1655

§. 114. Et ait his qui erant ibi. v. 71.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

ipsum studiosius observandi, ac diligentius invigilandi salutis suae: sint & mea gravia peccata & multiplicia, obsecro Domine, mihi materia & causa me humiliandi Indies magis magisque contemnendi me, & poenitendo continuo, me convertendi & tibi adherendi in omnem aeternitatem.

§. 113. *Exeunte autem illo ianuam vidit eum alia ancilla, v. 71.*

Bone Deus! quanta remora est mulier? Petrus volebat fugere occasionem peccandi & relabendi, ideo malam societatem relinquit, rediens ad mentem & cupit desistere semel commissum peccatum suae negationis, eumque in finem excedit ex atrio summi Pontificis, & ecce videt eum alia ancilla, & iterum tenetur & terretur Petrus solo visu ancillae, & compellitur ad negandum Christum Dominum suum denuo praeter timore, angustia & confusione mentis. O felix qui in tempore potest declinare a malo & fugere malas societates, maxime mulierum procacium, quam magnum fugit & animae & corporis detrimentum: si enim Petrus abscondere se potuisset, ne visus fuisset ab ancillis, utique in tantum periculum animae non incidisset, non enim toties curiosius interrogatus fuisset, unde nec anam respondendi habuisset.

O Domine Iesu quid dicam recogitando fragilitatem humanam in Petro! rogo humillime da illam gratiam mihi & omnibus qui se saeculo abdicarunt, & abdicare vi sui ordinis aut professionis tenentur, ut nunquam inveniar in societate malorum maxime mulierum, ne occasio & mihi detur te negandi, si non directe saltem indirecte per peccata, quae in similitudinem conversatione & familiaritate occurrere solent & irrepunt etiam non advertenti,

§. 114. *Et ait his qui erant ibi, v. 71.*

Vide nequitiam mulieris non poterat ancilla se continere quin Petrum proderet, non clam sed aperte: ait enim his qui erant ibi in atrio scilicet militibus & ministris principum Iudaeorum quasi increpando illos de incuria & simplicitate, eo quod tolerarent in atrio & apud se discipulum & familiarem eius qui captus esset, insinuans eundem oportere similiter vinculis coerceri, ut exploratorum captivum detineri & tradi principibus ligatum.

Domine Iesu quam mundus plenus est laqueis, insinuans eundem oportere similiter vinculis coerceri, ut exploratorem! dum Petrus cupit vitare Charybdim, incidit in Scyllam, dum cupit fugere occasionem ulterius peccandi, ecce alia remora, vidit eum alia ancilla, accusat eum & prodit apud milites & cohortem Principum in atrio, ita ut perterritus Petrus iterum disponatur ad negandum te, bone Deus, quis hos laqueos effugiet? nisi qui spretis omnibus mundi, te nudum Christum nudus sequetur in humilitate, & patientia, abstractus ab omni mundana conversatione. Precor hanc

gratiam quam maxime, o Deus meus, ut semel relictis & spretis omnibus, te nudum nudus sequar Christum, & mente & corpore, nulli creaturæ, sed tibi soli adhærendo in æternum.

§. 115. *Et hic erat cum Iesu Nazareno. v. 71.*

Hæc verba sunt Petrum proidentis militibus & ministris qui in atrio aut Petrum non noverant, aut si noverant, eum prodere aut tenere non curabant, etiam si vidissent in horro cum Christo & amputantem auriculam Malchi, vel ob ejus visam magnanimitatem, vel ob venerabilem ejus senectutem vel miraculum patratum ad restitutionem auriculæ, vel certe occulta vi impediabantur à Domino, qui eo tempore solus voluit pati, & ceteros esse immunes, ne consortes in redemptione habuisse posset ullus suspicari, si quispiam fidelium secum pareretur venit ergo procax ancilla, ut vidit, statimque prodit, dicens: *Et hic cum Iesu Nazareno erat*, quasi diceret. o milites ignavi & infideles, videtis hunc vobiscum conversantem & stantem in atrio discipulum & amicum Christi exploratorem, & eum finitis illæsum abire; cur eum non apprehenditis, ligatis & examinatis & Concilio traditis cum Domino suo? die sodes petulans mulier? quid tibi male fecit innocens hic senex Petrus stando in atrio, non te in minimo impedit, cur invides libertatem & miserabilem stationem? cur eam ei auferre conaris accusando sic ut capiatur?

Domine scio quantum peccatū sit garrula dicacitas atq; invidia, per invidiam enim moysi intravit in mundum, serpente no ferente gloriam & libertatem illam Adæ primi nostri parentis, & ideo illum decipiente, per mulierem, ut eijceretur è paradiso, & maneret eius captivus, donec Christus veniens eriperet eum, & restitueret ei libertatem. annon & hic bonus senex quoque serpentis stygii instinctu ex invidia per mulierem decipitur, & libertatem conscientia suæ perdidit donec Christus eum aspexit, & ille peccatum dessevit, pœnitendo. vere invidia peccatum diabolicum est, vere grande etiam malum est importuna garriendi & dicendi cupiditas. quanta ex hoc vitio damna? S. Iacobus optimè malum hoc penetravit. Verba eius in promptu sunt, & experientia veritatis eorum quotidie ante oculos nostros versatur. Domine Iesu libertatis author fons & origo bonitatis, quia Invidia tam enorme peccatum est, ut potius diabolicum dicatur quam humanum, concede hanc mihi gratiam ut nunquam hoc peccatum committam, sed & per admirabile silentium tuum, da mihi oro abstinentiam & cautelam in loquendo.

§. 116. *Et iterum negavit. v. 72.*

Ecce quomodo occasio non vitata rursus peccatum pariat: Velenim
exive-